

fattet det af den ærede Finanzminister Anførte, saa fravaldt han denne Deel af Forslaget, og det vil derfor ogsaa formentlig være overflødig, at jeg gaar nærmere ind paa at fremsætte de Bemærkninger, som jeg kunde have at sige til, hvad der allerede er anført i selve Betænkningen. Derimod opstaar der det andet Spørgsmaal, som ogsaa er fremhævet i Udvalgets Betænkning, om det ikke skulde være hensigtsmæssigt at beholde en vis Skattnorm, der skulde komme til Anvendelse, ikke ved de aarlige Finanzlove, men ved særlige Skatte-love, uafhængige af selve Finanzloven. Det er denne Vej, som den høitærede Finanzminister har meget stærkt anbefalet at gaae, idet han har søgt, dels at imødegaae de Indvendinger, som Udvalget har fremsat derimod, og dels at fremhæve de Fordele, som der vilde være forbundne med at beholde en saadan Skattnorm. Hvad den første Deel angaaer, da har han isærdeleshed knyttet sine Bemærkninger til 3 Indvendinger, som ere fremsatte, nemlig til Frygten for, at en saadan fortsat Adskillelse mellem Kjøbstæderne og Landdistricterne med Hensyn til den Beskatning, som er tilfugt i den Skattnorm, der er foreslaaet i § 2 af Lovudkastet, skulde fremkalde en fortsat Agitation med Hensyn til Spørgsmaalet om Brægragation mellem disse to forskellige Dele af Landet. Denne Bemærkning er ikke fremhævet i Udvalgets Betænkning, skøndt den er fremkommen under den foreløbige Behandling af Sagen, fordi man har erkjendt, at den vel kunde have en vis Berettigelse og Betydning, men dog ikke kunde være afgjørende, og særdeles vigtig med Hensyn til den foreliggende Sag. Imidlertid kan jeg ikke nægte, at det, som den høitærede Finanzminister anførte derimod, ikke forekommer mig at være aldeles afgjørende, idet han nemlig kun støttede sig til, at der i den tidligere Beskatning havde fundet en saadan Adskillelse Sted, og at der i mange andre Henseender var en dybt begrundet Adskillelse mellem Kjøbstæder og Landdistricterne, som det ikke kunde ansees for at være betænkeligt at forsøge med Hensyn til den fremtidige Skattelovgivning. Jeg kan give ham fuldkommen Ret i, at der er en saadan Adskillelse, og at den er dybt begrundet i flere Forhold, hvor-

udaf man ikke kan vente, at vi kunne komme, uden gjennem en temmelig lang Tid; men paa den anden Side kan det heller ikke benægtes, at netop vor hele Forsatning forudsætter, at Kjøbstæder og Landdistricternes Forhold, saavidt som muligt, fra Lovgivningens Side skulle stilles lige, og at Adskillelsen mellem dem kun skal beroe paa de naturlige Forskjelligheder, som der er mellem de Punkter, som skulle være Centrum for Handel, Industrie og Omsetning og hvad dertil hører, og den Deel af Landet, hvor Agerbruget og dertil hørende Næringsveie maac antages fortrinnsviis at finde deres Udvikling. Da dette er den Grundsætning, som er opstillet i vor nærværende Forsatning, saa forekommer det mig, at man maa være betænkt paa i fremtidige Love, saavidt som muligt, at arbejde hen paa at realisere denne Grundsætning, og altsaa maa vogte sig for at udvide denne Adskillelse mellem Kjøbstæder og Landdistricterne eller at bygge videre paa den, men snarere maa søge at aflutte med Fortiden i denne Henseende, og med Hensyn til Fremtiden at følge den nye Vej, som vor Forsatning har anvist os. Den anden Betænkning, som den høitærede Finanzminister imødegik, det var den Frygt, der var udtalt for, at en saadan Skattnorm, naar den blev let tilgjængelig, skulde blive benyttet i en for vid Udstrækning; det ligger jo ligesom i Sagens Natur, at, naar man har en Skattnorm, som er særdeles let tilgjængelig, hvorved man ved Forhøielse af Bidraget af de enkelte Skattegenstande med et Beløb, som kunde synes i og for sig ubetydeligt, kan opnaae et eller andet Næmmed, der i det enkelte Tilfælde forekommer at være særdeles ønskelig, saa kan Stemningen gjøre, at man lettere gaar ind paa en saadan Forhøielse af Skattebidraget paa en Basis, som man ellers i og for sig ikke erkjender for rigtig, end naar man ikke har en saadan Skattnorm, hvorimod det altid er forbundet med Vanskeligheder at komme ind paa en heel ny Skattnorm, naar den skal reguleres for et særligt givet Tilfælde. Det kan derfor ikke nægtes, at det er ønskelig, at man ikke aabner sig en saadan Udvei for at kunne benytte en Skattnorm, naar man ikke i og for sig anseer den for at være ønskelig, og naar man